

РЕШЕНИЕ

№ 5371

гр. София, 13.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 05.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **4731** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 156 – 161, вр. чл. 144, ал. 1, ал. 2 и чл. 107 от Данъчно – осигурителния процесуален кодекс, вр. чл. 9б от Закона за местните данъци и такси.

Образувано е по жалба от [фирма], против АКТ ЗА УСТАНОВЯВАНЕ НА ЗАДЪЛЖЕНИЕ ПО ДЕКЛАРАЦИЯ (АУЗД), по чл. 107, ал. 3 ДОПК, № ДЛН20-ГД26-80/11/, от 06.04.2020 г., издаден от инспектор по приходите в Отдел „Общински приходи - Л.“, Дирекция „Общински приходи“, при Столична община. Актът е потвърден от директора на Дирекция „Общински приходи“, при Столична община, с Решение № СФД20-РД28-109/29.04.2020 г.

В съдебното производство упълномощеният от дружеството – жалбоподател адвокат: поддържа жалбата; претендира възстановяване на разноските за водене на делото, за които прилага списък; представил е и писмена защита.

Ответникът - директорът на Дирекция „Общински приходи“ е представляван от юрисконсулт, който: оспорва жалбата; желае юрисконсултско възнаграждение и възразява за прекомерност на претендираното адвокатско такова.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема, че жалбата е процесуално допустима, за да бъде разгледана по същество.

Процесният АУЗД, № ДЛН20-ГД26-80/11/, от 06.04.2020 г. е издаден по реда на чл. 107, ал. 3, изр. трето, вр. ал. 1 ДОПК, следователно по отношение оспорването му, освен реда по ал. 4, по аргумент от чл. 4, ал. 1 и ал. 9б ЗМДТ, вр. чл. 144, ал. 1 и ал. 2 ДОПК са приложими и разпоредбите за оспорване на ревизионен акт (Глава

осемнадесета, Глава деветнадесета ДОПК). С оглед на това, директорът на Дирекция „Общински приходи“ - СО се явява решаващ орган, разполагащ с правомощията по чл. 155, ал. 1 - 4 ДОПК. Актът е бил оспорен пред директора – ответник, който го потвърдил с Решение № СФД20-РД28-109/29.04.2020 г. Поводът да бъде издаден е депозирано на 05.02.2020 г. искане от дружеството, за отписване на задължения за местен данък и такса „битови отпадъци“, поради недължимост, съединено с възражение за изтекла погасителна давност, по отношение начислени задължения за периода 01.01.2009 г. – 31.12.2014 г. С АУЗД, по чл. 107, ал. 3 ДОПК, № ДЛН20-ТД26-80/11/, от 06.04.2020 г. в тежест на дружеството са определени задължения за такса за битови отпадъци, за периода от 01.01.2015 г., до 31.12.2019 г., за притежаван недвижим имот, с площ от 3 700 кв.м., с поземлен идентификатор: 68134.4354.192, находящ се на [улица], Район „Л.“ – СО. Видно е от мотивите, изложени в Акта, че издателят му се позовава на: нотариален акт № 3/17.09.2009 г., № 39695/17.09.2009 г., посредством който [фирма] е придобило процесния имот и в който е записано, че имотът е в урбанизирана територия за друг вид застрояване; заверка от Район „Л.“, според която характеристики на поземления имот са: категория -0, зона - 4; земята – „друг терен в строителни граници“; устройствена зона – „друга“. Основавайки се на тези данни органът по приходите е приел, че „според техническите характеристики, отразени в декларацията, недвижимият имот не е определен като земеделска земя и следователно дължи данък „сгради“ и такса битови отпадъци“. Отчел е, че искането (писмо, изх. № ДЛН20-ТД26-80/2//18.02.2020 г.) към дружеството да представи актуално удостоверение, издадено от Областна дирекция „Земеделие“-С. град, че за имота не е провеждана процедура по чл.17, ал. 1, т. 1 от Закона за опазване на земеделските земи, за промяна предназначението на земеделска земя, за неземеделски нужди, но такова не било представено до издаването на АУЗД. АУЗД, по чл. 107, ал. 3 ДОПК, № ДЛН20-ТД26-80/11/, от 06.04.2020 г. е оспорен пред директора на Дирекция „Общински приходи“ – СО, който с бланкетно и немотивирано Решение № СФД20-РД28-109/29.04.2020 г. го потвърдил изцяло.

Дружеството оспорва акта и в частност становището на органа по приходите, относно характера (предназначението) на недвижимия имот, като счита и твърди, че: се касае за земеделска земя и не е провеждана процедура по чл. 17 и сл. ЗОЗЗ; след като имотът представлява земеделска земя, предвид чл. 64, вр. чл. 11, ал. 1 ЗМДТ не следва да бъде облаган с данъка по чл. 10 с.з., респ. – за имота не се дължи ТБО. За установяване и доказване на същата теза, с жалбата са представени: Удостоверение № САГ20-ТП00-68.06.03.2020 г., подписано от главния архитект на Столична община (л. 21 от делото); Удостоверение, изх. № АР-03-3228-1/20.03.2020 г., подписано от директора на ОД „Земеделие“ – С. – град (л. 22). Няма данни, дали двете удостоверения са били представени преди 06.04.2020 г. на органа по приходите, издал оспорвания акт, но (както вече се каза) според изявлението му не са отчетени като съществуващи, съответно – не са обсъдени. Удостоверенията не са оспорени от страна на ответника и Съдът ги кредитира изцяло, досежно отразените в тях данни. Според първото, „поземлен имот № 68134.4354.192 по кадастрална карта и кадастрални регистри на Район „Л.“ не попада в обхвата на разширението на селищните територии, на жилищните и вилни зони, предвидени с териториално-устройствения план за вилния отдиш на територията на Столичния народен съвет, одобрен със заповед от 1986 г....., както не попада и в обособяването на вилни зони, разширението на съществуващите вилни зони и разширението на селищната територия на населено

място, на територията на Столична голяма община, одобрени със заповед от 1991 г.“. С второто удостоверение е декларирано, че: за имота „няма данни за провеждана процедура по чл. 17, ал. 1, т. 1 ЗОЗЗ; „поземлен имот с идентификатор 68134.4354.192 попада върху имот № 035076 по картата на възстановената собственост на землище кв. Ф., представляващ по НТП нива, IV категория, в местност „Л.“ и е със статут на земеделска земя“.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, в резултат на извършената проверка за законосъобразност, след анализа на доказателствата и като съобрази доводите на страните, излага следните мотиви по съществуващото на спора.

Жалбата е основателна.

Критериите и основните принципи за определяне размера на местните такси, по смисъла на чл. 6, ал. 1 ЗМДТ, са очертани в чл. 7 и чл. 8, а конкретните правила за определянето и администрирането им са уредени с Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община. Основанията, редът и начинът на определяне на местната такса за битови отпадъци се съдържат в нормите на Глава Трета, Раздел I ЗМДТ – чл.чл. 62-64, чл.чл. 66-69 и чл. 71. Според чл. 62, таксата се заплаща за услугите по събирането, извозването и обезвреждането в депа или други съоръжения на битовите отпадъци, както и за поддържането на чистотата на териториите за обществено ползване в населените места, като размерът ѝ се определя по реда на чл. 66 за всяка услуга поотделно - сметосъбиране и сметоизвозване; обезвреждане на битовите отпадъци в депа или други съоръжения; чистота на териториите за обществено ползване. Тази такса обаче, според нормата на чл. 64 се заплаща само от лицата по чл. 11, за имотите на територията на общината. От своя страна нормата на чл. 11 постановява, че „данъчно задължени лица са собствениците на облагаеми с данък недвижими имоти“, а кои недвижими имоти се облагат/не се облагат с този данък, определя чл. 10. Ал. 3 на чл. 10 ЗМДТ разпорежда, че „не се облагат с данък земеделските земи и горите, с изключение на застроените земи - за действително застроената площ и прилежащия ѝ терен“. Следователно, ако един имот (както е в случая) представлява земеделска земя, той (по аргумент от чл. 10, ал. 3, вр. ал. 1) не подлежи на облагане с местния данък върху недвижимите имоти, а поради тази причина, за същия имот, предвид чл. 64 не се дължи таксата за битови отпадъци, по смисъла на чл. 62. С коментирания по – горе две удостоверения дружеството – жалбоподател обоснова и доказва факта, че процесният имот представлява земеделска земя, чието предназначение не е променено към датата на издаване на АУЗД, по чл. 107, ал. 3 ДОПК, № ДЛН20-ТД26-80/11/, от 06.04.2020 г. Като е приел обратното органът по приходите е постановил материално незаконосъобразен и необоснован акт по чл. 107, ал. 3 ДОПК, който подлежи на отмяна. Обстоятелството, че от [фирма] не са представени своевременно, според очакванията (чл. 37, ал. 4, вр. ал. 3 ДОПК) надлежно изисканите му доказателства, не отменя задължението на органа по приходите (ал. 1, изр. първо, предл. първо на чл. 37 ДОПК) да събере служебно, по своя инициатива съответните доказателства, свързани с релевантните за случая факти или да изчака представянето им от страна на задълженото лице. С други думи, актът е постановен при неизяснена пълно и обективно фактическа обстановка.

Отмяната на акта определя като принципно основателна претенцията на жалбоподателя за възстановяване на разноските за водене на делото – държавна такса от 50 лева и адвокатско възнаграждение, което е в размер на 4 218, 83 лева. Срещу

този размер процесуалният представител на ответника направи изрично възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК, което Съдът споделя. С АУЗД, по чл. 107, ал. 3 ДОПК, № ДЛН20-ТД26-80/11/, от 06.04.2020 г. е определено задължение в общ размер на 16 495, 02 лева и тази сума представлява материалният интерес, по смисъла на чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет. Според тази норма, минималният размер на адвокатското възнаграждение е съответно 1 025 лева. Настоящото дело, по преценка на Съда не е с голяма фактическа и правна сложност, като съдебното производство се ограничава до едно открито съдебно заседание. С оглед на това Съдът приема, че възнаграждението от 4 218, 83 лева се явява прекомерно и поради това намира за справедливо да го определи на 1 800 лева, на основание чл. 161, ал. 1, изр. първо ДОПК, вр. чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет, вр. чл. 78, ал. 5 ГПК. Водим от горното и на основание чл. чл. 156 – 161, вр. чл. 144, ал. 1, ал. 2, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата от [фирма] АКТ ЗА УСТАНОВЯВАНЕ НА ЗАДЪЛЖЕНИЕ ПО ДЕКЛАРАЦИЯ, по чл. 107, ал. 3 ДОПК, № ДЛН20-ТД26-80/11/, от 06.04.2020 г., издаден от инспектор по приходите в Отдел „Общински приходи - Л.“, Дирекция „Общински приходи“, при Столична община, потвърден от директора на същата дирекция, с Решение № СФД20-РД28-109/29.04.2020 г.

ОСЪЖДА Столична община да възстанови на [фирма] , ЕИК:[ЕИК] разноските за водене на делото и възнаграждението за адвокат, в общ размер на 1 850 лв. (хиляда и осемстотин, и петдесет лева).

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: